

A fost odată o împărăteasă și într-o iarnă, pe când zăpada cădea din înaltul nemărginit al cerului, în fulgi mari și pufoși, crăiasa sta într-un jilț și cosea lângă o fereastră cu pervazul negru, de abanos. Și cum cosea ea așa, aruncându-și din când în când privirile la ninsoarea ce se cernea de sus, se întâmplă să se înțepe cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Roșul sângelui arăta atât de frumos pe albul zăpezii, că împărăteasa rămase încântată și gândi în sinea ei: „Ce n-aș da să am un copil cu pielea albă ca zăpada, obraji roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul!”

Trecu timpul, dar nu prea multișor, și împărăteasa născu o fetiță cu pielea albă ca zăpada, obraji roșii ca sângele și cu părul negru ca abanosul. Și-i dădură numele de Albă-ca-Zăpada... După ce o aduse pe lume, împărăteasa muri.

Cum trecu anul, împăratul își luă altă soție. Femeia asta era cadră de frumoasă, dar nespuse de trufașă și mândră, și n-ar fi îngăduit nici în ruptul capului s-o întrecă

alta în frumusețe. Avea o oglindă fermecată și, ori de câte ori se privea într-însa, nu uita s-o întrebe:

– *Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?*

Și oglinda-i răspundea:

– *Măria Ta ești cea mai frumoasă din întreaga țară.*

Împărăteasa zâmbea fericită, fiindcă știa că oglinda grăiește numai adevărul.

Vezi însă că Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea pe zi ce trecea tot mai frumoasă; și când împlini șapte ani, era o minunăție de fată: frumoasă ca lumina zilei. Și frumusețea împărătesei începu a păli înaintea ei.

Și într-o bună zi, când împărăteasa întrebă oglinda:

– *Oglinjoară din perete, oglinjoară,
Cine e cea mai frumoasă din țară?*

oglanda-i răspunse:

– *Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,
Dar Albă-ca-Zăpada e mult, mult mai frumoasă!*

La auzul acestor vorbe, împărăteasa se înpăimântă grozav și, de pizmă și ciudă, odată se îngălbeni și se-nverzi, de ziceai că-i moartea. Din clipa aceea, ori de câte ori o zărea pe Albă-ca-Zăpada, simțea că-i plesnește fierea de ciudă; și azi așa, mâine așa, până ce începu s-o urască de moarte. Pizma și ciuda creșteau în inima ei ca buruiana cea rea și se cuibăriseră atât de adânc, că împărăteasa nu-și mai găsea pace nici ziua, nici noaptea. În cele din urmă, chemă un vânător și-i porunci:

– Ia fata asta și du-o în adâncul pădurii, că nu rabd s-o mai văd în fața ochilor! Omoar-o, și drept mărturie că mi-ai împlinit porunca să-mi aduci plămâni și ficatul netrebnicei!

Vânătorul nu ieși din vorbele împărătesei și se afundă cu Albă-ca-Zăpada în pădure; dar când scoase jungherul de la brâu și se pregătea să-i străpungă inima nevinovată, sărmana copilă începu să plângă în hohote și să se roage:

– Vânătorule dragă, cruță-mi viața și-ți făgăduiesc c-o să-mi pierd urma în sălbăticia asta de codru și n-o să mă mai întorc niciodată acasă!

Și pentru că Albă-ca-Zăpada era atât de frumoasă, vânătorului i se făcu milă de ea și-i spuse:

– Dacă-i așa, fugi de te ascunde, fetiță dragă, unde nu calcă picior de om! Iar în sinea lui gândea: „Biata de tine, până la urmă, tot or să te sfâșie fiarele sălbatice!...”

Totuși, parcă i se luase o piatră de pe inimă că nu trebuise să-și mănjească mâinile cu sânge nevinovat. Și cum tocmai atunci trecea în fugă pe acolo un pui de mistreț, îl înjunghie și, scoțându-i plămânii și ficatul, le duse împărătesei drept mărturie că i-a împlinit în totul dorința.

Împărăteasa îi porunci bucătarului să le gătească de îndată, cu sare și tot felul de mirodenii, și atât de neagră era la suflet, că nu se dădu îndărăt să le mănânce, încredințată fiind că mănâncă plămânii și ficatul fetei.

Biata copilă rămăsese singură-singurică în pădurea cea nesfârșită și era atât de înfricoșată, că privea la mulțimea frunzelor de pe copaci, ca și când și de-acolo ar fi putut să se ivească vreo primejdie – și nu știa în ce chip și-ar putea găsi scăparea... Într-un sfârșit, începu să alerge și gonea întruna peste bolovani colțuroși și printre măcăciuni, iar fiarele sălbatice treceau în fugă pe dinaintea ei, dar nu-i făceau niciun rău. Alergă ea așa, cât o mai ținură picioarele, și-n geana amurgului dădu cu ochii de o căsuță și intră înăuntru să se odihnească.

În căsuță, toate lucrurile erau mititele, dar atât de gingașe și sclipind de curățenie, că ți-era mai mare dragul să le privești. Pe o măsuță acoperită cu o față de masă albă erau rânduite șapte talere mici, și lângă fiecare taler se aflau câte o linguriță, o furculiță, un cuțitaș și-o cupă cât un degetar. Iar de-a lungul unui perete se înșirau șapte pătucene așternute cu cearșafuri albe ca neaua.

Cum era tare flămândă și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli câte un pic din fiecare taler, ciupi câte-o fărâmiță de pâine și sorbi din fiecare cupă câte o înghițitură de vin,

fiindcă nu voia să ia toată mâncarea numai de la unul singur. Și fiindcă se simțea grozav de obosită, dădu să se culce într-un pătuț, dar niciunul nu i se potrivea: unul era prea lung, altul prea scurt, și abia ultimul pătuț se nimeri să fie pe măsura ei. Fata se culcă în el și adormi.

Când se întunecă de-a binelea, sosiră și stăpânii căsuței. Erau cei șapte pitici, care sfredeleau munții, scormonind în măruntaiele lor pentru a scoate la lumină tot soiul de metale. Ei aprinseră cele șapte lumânările și, de îndată ce se făcu lumină în căsuță, își dădură seama că cineva străin cotrobăise peste tot, fiindcă lucrurile nu se mai aflau la locul lor, așa cum le lăsaseră la plecare. Și atunci primul pitic zise:

– Cine a stat pe scăunelul meu?

Al doilea urmă:

– Cine a mâncat din talerul meu?

Al treilea:

– Cine a mușcat din pâinișoara mea?

Al patrulea:

– Cine a luat din legumele mele?

Al cincilea:

– Cine a umblat cu furculița mea?

Al șaselea:

– Cine a tăiat cu cuțitașul meu?

Al șaptelea întrebă și el:

– Cine a băut din cupa mea?

Primul pitic căță în jur mai cu luare-aminte și pe dată văzu o mică adâncitură în pătucul lui.

– Cine s-a culcat în pătuțul meu?! se minună el.

Ceilalți alergară într-o goană la pătucenele lor și începură să strige, care mai de care:

– Și-n pătuțul meu a stat cineva!

Dar când cel de-al șaptelea se apropie de pătucul său, dete cu ochii de Albă-ca-Zăpada care dormea în el adâncită în somn. Îi chemă pe ceilalți și cu toții veniră în grabă, scoțând strigăte de uimire.

Apoi îndreptară spre Albă-ca-Zăpada lumina celor șapte lumânărele și rămaseră s-o privească.

– Doamne, Dumnezeule, apucară ei să strige, tare frumoasă mai e copila asta!

Și atât de bucuroși erau, că nu se îndurară s-o trezească, ci o lăsară să doarmă mai departe în pătuț. Iar cel de-al șaptelea pitic dormi câte un ceas în patul fiecăruia și așa trecu noaptea.

